

Γράφει ο **Στέφανος Πράσος**

Είναι κοινώς αποδεκτό, από εχθρούς και φίλους, ότι η Αριστερά στην Ελλάδα, με κορμό το ΚΚΕ, πρωτοστάτησε και μεγαλούργησε, έναν αιώνα τώρα, στους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες γράφοντας λαμπρές σελίδες στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος όταν **παρέμεινε στη σωστή πλευρά των κοινωνικών αγώνων και της ταξικής διαπάλης.**

Αντίθετα στις περιόδους που χανόταν στο γενικότερο εθνικό, πατριωτικό, δημοκρατικό, αγνοώντας την ταξική του στράτευση και καταγωγή έκανε ολέθρια λάθη που τελικά τα πλήρωσαν πολύ ακριβά οι αγωνιστές της, η εργατική τάξη, ο λαός της χώρας μας και την έφερνε δεκαετίες πίσω σε σχέση με τον στρατηγικό της στόχο που είναι η ανατροπή του καπιταλισμού και της εκμετάλλευσης αλλά και η δημιουργία ενός κοινωνικά δίκαιου πολιτικού-κοινωνικού-οικονομικού συστήματος που μέχρι και τα σήμερα παραμένει ο Σοσιαλισμός-Κομμουνισμός, παρά τις λάσπες και τις βρομιές που έπεσαν πάνω του από φίλους και εχθρούς όλα τα χρόνια.

Ο μεγαλύτερος σταθμός αυτής της αταξικής προσέγγισης της πολιτικής κατάστασης και των συσχετισμών **είναι η ήττα του ΕΑΜ μετά τον νικηφόρο Απελευθερωτικό αγώνα ενάντια στο Ναζισμό και στο Φασισμό.**

Όταν η αστική τάξη της Χώρας μας και οι πολιτικοί της εκπρόσωποι, μετά την κατάκτηση της Χώρας μας από τις δυνάμεις του Άξονα, είτε συνεργάστηκαν ανοιχτά με τους κατακτητές είτε εγκατέλειπαν τη Χώρα και το Λαό της, για ασφαλή καταφύγιο στη Μέση Ανατολή, το ΚΚΕ με άλλες μικρότερες αριστερές δυνάμεις έμεινε εδώ, οργάνωσε την Εργατική Τάξη και το Λαό για να δώσει με επιτυχία τη μάχη για την επιβίωσή τους και κυρίως τον ένοπλο αγώνα για την απελευθέρωση από τον Κατακτητή. Και ενώ το ΕΑΜ, το ΚΚΕ και οι άλλες αριστερές δυνάμεις που συμμετείχαν στον Αγώνα είχαν την πλειοψηφία του λαού με το μέρος τους, έναν οπλισμένο και εμπειροπόλεμο Λαϊκό Στρατό, εκατό χιλιάδων πολεμιστών, τον ΕΛΛΑΣ και ένα γιγάντιο Εργατολαϊκό κίνημα σύρθηκε σε συμμαχία με την Αστική Τάξη και τους άκαπνους εκπροσώπους της, συμμετέχοντας αρχικά με έξι υπουργούς στην Κυβέρνηση του Γεωργίου Παπανδρέου, ο οποίος ήταν γνωστός εκπρόσωπος της αστικής Τάξης και πειθήνιο όργανο των Άγγλων ιμπεριαλιστών. Σύρθηκε σε τρεις ταπεινωτικές συμφωνίες (Λιβάνου, Καζέρτας και Βάρκιζας) και παρέδωσε τα όπλα στον ταξικό εχθρό με τα γνωστά ολέθρια αποτελέσματα. Αναγκάστηκαν να μπουκν στον εμφύλιο, αδυνατισμένοι χωρίς εξοπλισμό, με τους όρους του εχθρού που πλέον οργανώθηκε και εξοπλίστηκε συμμαχώντας με μια νέα ανώτερη ιμπεριαλιστική δύναμη τους Αμερικάνους. Η συνέχεια είναι γνωστή: Χιλιάδες αγωνιστές κυνηγήθηκαν, εξορίστηκαν, φυλακίστηκαν, δολοφονήθηκαν, το ΚΚΕ βγήκε εκτός νόμου και το κίνημα τσακίστηκε. Τα συμπεράσματα και οι αναλύσεις που έγιναν για αυτή την ιστορική περίοδο είναι πάμπολα και ενδιαφέροντα αλλά το ρεζουμέ είναι, ότι δεν μπορείς να κάνεις συμμαχίες με τον Ταξικό Εχθρό στο όνομα της Εθνικής ενότητας γιατί αυτός ξέρει, έχει τη δύναμη και τα μέσα για να υπερασπίσει τα συμφέροντά του, που είναι σταθερά αντίθετα από τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των συμμάχων της που οι Κομμουνιστές και η Αριστερά γενικότερα θα έπρεπε να υπερασπίζονται.

Στη μεταπολίτευση το Κόμμα και το Κίνημα αναδιοργανώθηκαν και έδωσαν τον αγώνα για την υπεράσπιση των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων και δικαιωμάτων απέναντι σε μια άτεγκτη δεξιά που υπερασπίστηκε τα συμφέροντα της Αστικής Τάξης με όλα τα μέσα, ακόμα και δολοφονίες αγωνιστών (Σωτηρία Βασιλακοπούλου, Ι.Κουμής, Σ.Κανελλοπούλου κ.α)

Από το 1988 μπαίνει στα ζεστά η συζήτηση για τη “ενότητα της Αριστεράς” που συμπίπτει με τον “ανανεωτικό αέρα” που παίρνει τα μυαλά και κατακτά τις καρδιές και των περισσότερων μελών του ΚΚΕ, αέρας προερχόμενος από την “έφοδο του Σοσιαλισμού” με τον Μ. Γκορμπατσώφ μέσω της Περεστρόικα και της Γκλάστονστ που κατέληξε όπως όλοι γνωρίζουμε στην παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και στις άλλες “σοσιαλιστικές χώρες”.

Το αποτέλεσμα αυτής της νέας κατάστασης είναι η δημιουργία του **“Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου”** που πλαισίωσαν το ΚΚΕ, η ΕΑΡ (η μετάλλαξη του ΚΚΕ εσ. που προέκυψε μέσα από μια διάσπαση με την μετέπειτα ΑΚΟΑ του Γιάννη Μπανιά μέσα από τη γνωστή μάχη για το “Κ”, την εγκατάλειψη δηλαδή του Κομμουνιστικού χαρακτήρα του εσ. και επίσημα γιατί ανεπίσημα αυτό είχε συντελεσθεί πολλά χρόνια πριν) και πολλοί αριστεροί ανένταχτοι, οι περισσότεροι προερχόμενοι από το χώρο του ΠΑΣΟΚ.

Το πολιτικό πλαίσιο της συμμαχίας που προέκυψε μέσα από το γνωστό “πόρισμα ΚΚΕ-ΕΑΡ” αντί να “τραβήξει” την ΕΑΡ και τους ανένταχτους αριστερότερα, τραβάει και το ΚΚΕ δεξιότερα αφού εκτός των άλλων **παραπέμπει τη θέση για έξοδο απ’ την ΕΟΚ στο αόριστο μέλλον με άμεσο καθήκον την “απόκρουση των αρνητικών συνεπειών από την ένταξη”**. “Δεν μπορούμε με ευκολία πλέον να λέμε έξω από την ΕΟΚ στους αγρότες που παίρνουν τόσες επιδοτήσεις” έλεγαν τότε πρωτοκλασάτα στελέχη του Κόμματος που σήμερα είναι υψηλόβαθμα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ.

Παρόλα αυτά η νέα συμμαχία λειτουργεί πολλαπλασιαστικά στο κίνημα, Πρωτοβάθμιες και Δευτεροβάθμιες Συνδικαλιστικές οργανώσεις “περνούν στα χέρια” της Αριστεράς, στο Φοιτητικό κίνημα οι δυνάμεις της Αριστεράς παρουσιάζουν σημαντική άνοδο, δημιουργεί μεγάλες προσδοκίες στον κόσμο της Αριστεράς και στις εκλογές που γίνονται στις 18 Ιούνη του 1989 με κυρίαρχο το αίτημα, από τον ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ, την κάθαρση (αφού έχουν προηγηθεί τεράστια σκάνδαλα με μεγαλύτερο αυτό του Κοσκωτά) και το σχηματισμό συμμαχικών κυβερνήσεων, ο Συνασπισμός αγγίζει το 14%!

Μετά από αδυναμία σχηματισμού αυτοδύναμης κυβέρνησης και αφού ναυάγησαν οι πρώτες τρεις εντολές σχηματισμού συμμαχικής κυβέρνησης, στην 4η εντολή η Αριστερά αποφασίζει “να βγάλει τη χώρα από την ακυβερνησία”, να κάνει την “κάθαρση” του αστικού συστήματος για να “μην παραγραφούν τα σκάνδαλα”, **κάνοντας πράξη την “εθνική συμφιλίωση” η οποία είναι επί της ουσίας Ταξική συμφιλίωση**. Προχωράει σε κυβερνητική συνεργασία με την Αστική Τάξη μέσω του κύριου πολιτικού εκφραστή της, τη ΝΔ που έχει μάλιστα εκείνη την περίοδο ηγέτη τον λαομίσητο Κώστα Μητσοτάκη και με πρωθυπουργό τον Τζανή Τζανετάκη, στέλεχος της ΝΔ. Πολλοί αντιστασιακοί “αποδήμησαν εις Κύριον” στο άκουσμα αυτής της τερατόδους συνεργασίας της Αριστεράς με τη δεξιά των βασιανιστών τους και πολλοί περισσότεροι βρέθηκαν στην αγκαλιά του Αυριανισμού, της πιο ακραίας και λαϊκίστικης Πασοκικής πτέρυγας. Διαφωνεί και αντιστέκεται η ΚΝΕ με τον αείμνηστο Γραμματέα της Γιώργο Γράφα με τη γνωστή ιστορική απάντηση, **“Φυσικά και δεν θα υπακούσω”** στο τελεσίγραφο του Κόμματος και μια μερίδα στελεχών και μελών του ΚΚΕ που αποφασίζουν να πάνε με την Τάξη και όχι με το Κόμμα, που εγκατέλειψε την Τάξη και συγκροτούν το ΝΑΡ. **Δεν ψηφίζει την Συγκυβέρνηση** και διαγράφεται ο Βουλευτής, ανιδιοτελής αγωνιστής και σύμβολο της αντίστασης στη Χούντα, Κώστας Κάππος και ο ευρωβουλευτής Δημήτρης Δεσύλας.

Η νέα ΣΥΝ-Κυβέρνηση παρότι ονομάστηκε ειδικού σκοπού (να κάνει την “Κάθαρση”) παίρνει και άλλα πολιτικά και οικονομικά μέτρα: Παρεμβαίνει στο κύκλωμα “στάρι-αλεύρι-ψωμί” **επιδοτώντας γενναία τους αλευροβιομηχανούς** (στο ΚΚΕ όλα τα προηγούμενα χρόνια μάθαμε ότι σ αυτό το κύκλωμα η αισχροκέρδεια γινόταν από την αλευροβιομηχανία), Αποφασίζει τον εξαπλοσιασμό του κόστους στην έκδοση οικοδομικών αδειών, απόφαση που την υλοποιεί ο μετέπειτα Υπουργός ΠΕΧΩΔΕ και μέλος τότε του ΚΚΕ, Κώστας Λιάσκας, **ρίχνει στην πυρά τους φακέλους κοινωνικών φρονημάτων**, καίγοντας μαζί με την ιστορική μνήμη και τις αποδείξεις για τα έργα και τις μέρες της Δεξιάς, ψηφίζει την “άρση των συνεπειών του εμφυλίου” **δίνοντας συντάξεις στους δοσίλογους συνεργάτες των κατακτητών**

όπως καταγγέλλει αργότερα η ΠΕΑΕΑ και άλλες αντιστασιακές οργανώσεις. Η Αριστερά από τα “αλώνια” των ταξικών αγώνων βρίσκεται στα “σαλόνια” της αστικής τάξης. “Τώρα είμαστε στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων” δηλώνει με έπαρση ο Χαρίλαος Φλωράκης, ο καπετάν Γιώτης, αγωνιστής της Εθνικής αντίστασης, μαχητής του Ελλάς και του ΔΣΕ.

Και η κατρακύλα της Αριστεράς δεν σταματά εκεί, τρεις μήνες αργότερα, μετά τη λήξη της θητείας της **Κυβέρνησης Τζανετάκη** και με φόντο πάλι την αδυναμία σχηματισμού αυτοδύναμης κυβέρνησης ο “Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου” συμμετέχει σε “Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας” με τη ΝΔ αλλά τώρα και με το ΠΑΣΟΚ των σκανδάλων και της διαφθοράς, που τώρα εξαγνίζεται. **“Για να μη συρθεί η Χώρα σε εκλογές”** όπως, δηλώνουν οι ηγέτες του.

Και επειδή όπως πολύ σοφά λέει ο λαός μας, “αν σκοντάψεις στο πρώτο σκαλί βρίσκεσαι στο πλατύσκαλο” στις δημοτικές εκλογές που έγιναν τον Οκτώβρη του 1990 ο ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ συνεργάζεται με το ΠΑΣΟΚ στους τρεις μεγαλύτερους δήμους της Χώρας (Αθήνα Πειραιά και Θεσσαλονίκη) αλλά και σε άλλους μικρότερους όπως και ο δικός μας, της Κοζάνης, όπου η συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ φέρνει επικεφαλής το ανερχόμενο τότε “αστέρι” της αυτοδιοίκησης **Πάρη Κουκουλόπουλο**. Στο δεύτερο γύρο αυτών των εκλογών Ο ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ αποφασίζει, χωρίς μάλιστα εσωτερικούς τριγμούς, να στηρίξει πανελλαδικά το ΠΑΣΟΚ! Μετά τη διάσπαση του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ και του ΚΚΕ στις μετέπειτα δημοτικές εκλογές οι μεν του ΣΥΝ θα συνεργάζονται σταθερά με το ΠΑΣΟΚ, συνεργασία που κράτησε μέχρι πριν λίγα χρόνια και οι δε του ΚΚΕ σε μια σειρά κοινότητες, δήμους αλλά και νομαρχίες με τη ΝΔ, συνεργασία που σε πολλές περιπτώσεις κράτησε μέχρι τις εκλογές του 2002 στοιχίζοντας μάλιστα σε στελεχικό δυναμικό, αφού σε πολλές περιπτώσεις τα στελέχη του αποχωρούν από το ΚΚΕ και περνάνε “ψυχή τε και σώματι” στη ΝΔ (Δήμος Βελβεντού, Βερμίου κλπ) και αντίστοιχα στελέχη του ΣΥΝ προς το ΠΑΣΟΚ.

Το αποτέλεσμα της “Ταξικής αυτής συμφιλίωσης”; Διάσπαση του Συνασπισμού με αποχώρηση του ΚΚΕ, δυο διασπάσεις στο ΚΚΕ, διαγραφή ολόκληρης της ΚΝΕ, εκλογικός καταποντισμός ΣΥΝ και ΚΚΕ (στις εκλογές του 1993 παίρνουν 7% και οι δυο μαζί, 4,54 το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ βρίσκεται εκτός Βουλής αλλά χαιρόνται γιατί κράτησαν τον κύριο όγκο των δυνάμεών τους)! Παράπλευρες απώλειες; Ξεπούλημα των εργατικών αγώνων της περιόδου των συγκυβερνήσεων με χαρακτηριστική την περίπτωση της απεργίας στην καθαριότητα, όπου η ΓΣΣΕ, με πρόεδρο τον Χρήστο Πρωτόπαπα και γραμματέα τον Μήτσο Κωστόπουλο, αδειάζει ξεδιάντροπα τους αγωνιζόμενους εργάτες. Η Εργατική Τάξη και τα λαϊκά στρώματα χάνουν την εμπιστοσύνη τους στην Αριστερά και οι αγωνιστές της “αποστρατεύονται” κατά χιλιάδες.

Και ερχόμαστε στην τελευταία περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ, ενός Κόμματος που αμφισβητείται από πολλούς κατά πόσο είναι αριστερό, έχει όμως αριστερές καταβολές, στελεχώνεται από πρώην μέλη του ΚΚΕ, του ΚΚΕ εσ. και άλλες αριστερές οργανώσεις, επαγγέλλεται τον Δημοκρατικό σοσιαλισμό, έχει ένα αριστερούτσικο πρόγραμμα με τεράστιες αντιφάσεις και ιδεολογική βάση στον αποτυχημένο Ευρωκομμουνισμό.

Μετά από τόσα “χτυπήματα” που έφαγε ο λαός μας από την ΕΕ το ΔΝΤ και τις Ελληνικές Κυβερνήσεις τα πέντε χρόνια των Μνημονίων, έρχεται ο ΣΥΡΙΖΑ με έναν νέο ηγέτη, τον Αλέξη Τσίπρα που δηλώνει ότι αυτός μπορεί να πάρει την Κυβερνητική εξουσία, να καταργήσει τα μνημόνια, να χτυπήσει το Κεφάλαιο, τα συμφέροντα και τη διαπλοκή να κάνει αναδιανομή του πλούτου και να στηρίξει τα λαϊκά συμφέροντα και μάλιστα “αναίμακτα”, χωρίς να βγει από το Ευρώ, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Εξαγγέλλει από τη Θεσσαλονίκη ένα ρεφορμιστικό αλλά φιλολαϊκό κυβερνητικό πρόγραμμα το οποίο εκφράζει τις εσωτερικές του αντιφάσεις αλλά και τις αυταπάτες της ηγεσίας του. Ο απελπισμένος λαός, παρότι δεν έχει και μεγάλες προσδοκίες απ αυτό το Κόμμα, του δίνει την πλειοψηφία και από 3% φτάνει το 37% στις εκλογές του Γενάρη του 2015. Σχηματίζει Κυβέρνηση σε συνεργασία με ένα “αντιμνημονιακό”, εθνικοπατριωτικό μόρφωμα, τους ANEL.

Από την επόμενη πότε με λεονταρισμούς και πότε με παρακάλια η νέα Κυβέρνηση ξεκινάει τη διαπραγμάτευση με την Τρόικα των δανειστών που τους αποκαλεί “θεσμούς” και “εταίρους” αλλά σύντομα αντιλαμβάνεται και αυτή και ο Ελληνικός λαός ότι οι “θεσμοί” δεν είναι διατεθειμένοι να κάνουν βήμα πίσω από την πολιτική της λιτότητας (μέσω μνημονίων) που εφάρμοσαν τα πέντε τελευταία χρόνια στη Χώρα. Γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια την ετυμηγορία του Ελληνικού λαού και για τις εκλογές αλλά και για το δημοψήφισμα που ακολούθησε και με 62% αποφάνθηκε ΟΧΙ στη συνέχιση της λιτότητας και στα μνημόνια.

Από την επόμενη του Δημοψηφίσματος και μετά το κλείσιμο της χρηματοδοτικής στρόφιγγας από την ΕΚΤ ο Τσίπρας και η πλειοψηφία της Κυβέρνησης αποφασίζει να μετατρέψει το περήφανο ΟΧΙ του Ελληνικού λαού σε ταπεινωτικό ΝΑΙ στις εξωφρενικές απαιτήσεις των “θεσμών” και καλεί μάλιστα σε “βοήθεια” τα αστικά μνημονιακά κόμματα που ο λαός με την ψήφο του τα έριξε στο καναβάτσο. Ψηφίζει στη Βουλή (με μεγάλη αιμορραγία αφού ο ΣΥΡΙΖΑ χάνει το 1/4 της κοινοβουλευτικής του δύναμης) έχοντας τη συμπαράσταση των μέχρι χθες “υποταγμένων” και “δοσίλογων” κομμάτων και πολιτικών, τα “προαπαιτούμενα” και συζητάει με την Τρόικα που τώρα έγινε “κουαρτέτο” το νέο δυσβάσταχτο και εξοντωτικό για την εργατική τάξη και το λαό, 3ο και χειρότερο μνημόνιο.

Ο Τσίπρας και η πλειοψηφία της Συνκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ “διάβηκε τον Ρουβίκωνα”

πέρασε στην αντίπερα όχθη και συνεργάζεται πλέον καθαρά με όλους όσους κατηγορούσε μέχρι χθες και αργά ή γρήγορα, με μαθηματική όμως ακρίβεια, θα έχει την ίδια τύχη μ’ αυτούς.

Το Εργατικό -Λαϊκό Κίνημα και η Αριστερά φυσικά θα συνεχίσουν και χωρίς αυτούς τον αγώνα! Έναν αγώνα που αποτελεί μονόδρομο για τα εργατικά - λαϊκά συμφέροντα για τα οποία απειλείται άμεσα ακόμα και η φυσική τους επιβίωση.

Πρώτος σταθμός του Λαϊκού κινήματος η οργάνωση Μετώπου και η επιβολή του ΟΧΙ που είχε σαφώς Ταξικό πρόσημο αφού Σύσσωμη η Αστική Τάξη και τα κόμματά της, τα καθεστωτικά ΜΜΕ και το Ευρωπαϊκό Πολιτικό -οικονομικό κατεστημένο στήριξε με νύχια και με δόντια το ΝΑΙ στα μνημόνια και στη συνέχιση της λιτότητας δίνοντας μάλιστα το δικό της πολιτικό περιεχόμενο που είναι ΝΑΙ “πάση θυσία” στο Ευρώ και στην ΕΕ.

***Μέλος της Τ.Ε Κοζάνης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**